

Беседа Епископа Илариона у Диселдорфу

Благословом Његове светости Патријарха српског г. Порфирија а на позив Његовог преосвештенства Епископа Диселдорфа и Немачке г. Григорија, Његово преосвештенство викарни Епископ новобрдски г. Иларион, началствовао је Светом архијерејском литургијом у пету недељу Великога поста, 2. априла 2023. године у Саборном храму Светога Саве у Диселдорфу. Викарни Епископ Патријарха српског током своје канонске посете Епархији диселдорфској и немачкој одржао је, са господином Живојином Ракочевићем, неколико духовних трибина широм Архијерејског намесништва за Северну Рајну Вестфалију, на савремене теме из живота хришћанина.

Јеванђелску беседу верном народу одржао је Владика новобрдски г. Иларион:

Ваша преосвештенства Владико Григорије и Владико Јоване, часни оци, драга браћо и сестре, народе Божији, драга децо.

Нека је благословен Господ Бог Који је дао могућност да данас будем заједно са вама, да будем у гостима а да се осећам као да сам код куће, Који ми је дао такву могућност превечну тајну Свога присуства у овоме свету у коме се спасавамо, да учествујем заједно са вама у тајни служења којом се спасавамо

и ми и сав свет. Наш живот би заправо требало да буде служење и један од одговора који је адекватан, који може свако од нас да да, треба да се трудимо тако да живимо да можемо да га мирне савести дамо. Ако нас неко пита шта радимо, да кажемо да ми служимо Свету литургију. Да то буде окосница нашега живота, да то буде центар нашег живота, сусрет са Живим Богом Кога срећемо у свештеним радњама, Кога срећемо у браћи и сестрама које грлимо и целивамо на Светој литургији, као да целивамо Самога Бога. На тај начин долазимо до синовског, детињег растерећења пред нашим Небеским Оцем, јер некада, браћо и сестре, толико је наша слабост велика да можемо да завапимо заједно са Светим апостолом ко ће ме избавити од тела смрти ове. Али и када је такво стање, а видимо да се то дешавало и онима који су гледали чудеса Христова, видимо и чујемо како су они који су названи синовима грома, размишљали у тренуцима када Господ Христос покушава да им објасни да иде на страдање, а Њега је као човека то страдање ужасавало, Он је дрхтао пред тим страдањем и желео је ту агонију која је предстојала са неким да подели. Овде из овога јеванђеоског сведочанства видимо да су чак и апостоли у неким тренуцима били слепи код очију и уши су имали али нису чули као што ми чинимо. Али нам, браћо и сестре, остаје вера, вера у то да не треба да одустанемо од Онога Који од нас не одустаје. Много пута сам се уверио да Господ никада од нас не одустаје, само је битно да ми не одустанемо од Њега и да не изгубимо ту веру да он од нас никада неће одустати. Тај дух одустајања од такве вере је почетак хуле на Духа Светога која нас одваја од Живога Бога и живе Цркве и која нас одваја од нашега вечнога спасења. Нека бисмо били и најгори али да не одустајемо од Онога Који има речи вечнога Живота. Апостолу Петру ће рећи Господ да неће и ви да одете... Волео бих да и сви ми нађемо снаге свакога дана да заједно са Њим завапимо то Господе, коме ћемо отићи, Ти Једини имаш речи вечнога живота.

Ово Јеванђеље које данас читамо је свима нама за утеху, да бисмо били свесни како су и они који су гледали чудеса Христова били склони паду, таквој врсти помрачења, таквој врсти неосетљивости, елементарне људске неосетљивости. Они заправо не чују шта им Господ Христос говори. Он им говори да Сину човечијем треба пострадавати, треба да буде распет и говори чак и о васкрсењу. А они, већ навикнути на своју неку матрицу која им се кроз главу мота, ништа од тога не чују и говоре своје. За њих нема страдања него постоји само власт, да ли би могао да нам даш ту власт, да ли би могао да нам даш то намештење. Још је тужнија сцена, код другог јеванђелиста спомиње се да мајка долази код Христа и тражи „везу“ за ова два своја сина, да ли би они могли, када Ти будеш заузео позицију, да буду ту близу Тебе.

Ово је трагично зато што је истина, мени свакако јесте а и сви треба да се запитате да ли и за вас јесте, да ли слушамо једни друге, да ли чујемо једни друге, да ли смо спремни да се смиримо, утишамо и да чујемо другог. Има једна дивна беседа блажене успомене Митрополита Калистоса Вера који је говорио о умно-срдачној молитви. Говорио је како у једном тренутку молитва треба да престане, односно као да престане зато што треба да чујеш одговор са друге стране. Треба да начнеш ту тајну тишине, тиховања, на грчком се то зове исихија. Треба да мирујеш, тихујеш и чекаш одговор од Живога Бога, да ти са друге стране одговори на то твоје питање. Ево, и у овој причи Господ прича, и то је посебно дирљиво и не треба никада да заборавимо шта је све Христос учинио за нас, колико је пострадао за нас, колико Му је било тешко, и колико је и даље на неки начин Богу тешко са нама и са нашим промашеностима и као да чујемо да и даље вапи докле ћу бити са вама, докле ћу вас трпети. Један од лекова јесте да се наше владање и управљање претвара у служење, да буде служење Свете литургије. Мени се, ових дана као недавно рукоположеном епископу, често дешава да ми се људи обрате са оче па се онда исправе и извињавају се, и кажу није оче, него владико, а ја најдубље бивам тим повређен. Зато што је владичанство једна световна почаст коју епископи носе, хвала Богу и треба да носе, јер је то једна традиција која треба да се поштује, али је много лепше, сложићете се, када се у свештенику види отац а не неко ко је администратор и има управу. Ми свештеници треба да се трудимо да људи заиста у нама виде оца, да не виде само некога управитеља. О томе говори Господ Христос да великаши управљају народима, тако да не буде међу вама раздора, него да служите једни друге и чините чашћу једни друге већим.

Захвалан сам Владици Григорију, домаћину, на братском пријему и превеликој части која ми је указана. Као монах њега сам гледао као оца, као старијег брата и сада се сећам шта сам од њега слушао и колико ми је то значило, а посебно његов духовни отац Владика Атанасије, који је свима нама био путоказ и утеха. Сада мени, невештом и новом, Владика Григорије указује почаст, да ја началствујући служим Свету литургију, држећи се онога јеванђелског да онај који жели да буде први нека буде последњи, он се уклања дајући мени место, дајући мени простор. Та слика није ствар куртоазије, то је слика и поука свима нама да треба да дајемо простора једни другима у своме животу. Када ти неко говори, треба да га слушаш, да га чујеш, да се утишаш и онда почиње прави живот који настаје из дијалога. Човек као биће дијалога са другим мора да разговара. Јуче је Владика Григорије споменуо када смо разговарали у Келну, да постоји други са малим д и Други са великим Д. Онај Други, Свети, јер је то и смисао јеврејске речи

која означава Бога, да је Он Други, Другачији, треба да разговарамо са Њим али треба да разговарамо и са оним другим, који треба кроз разговор да нам постане ближњи, да га приближимо себи и да у том односу сагледамо и Онога Другога са великом Д.

Нека би Господ Бог да молитвама Владике нашег Григорија, викарног Владике Јована и свих вас, да наш живот заиста буде служење другима, да наше владање буде, пре свега, добро владање Господом, да владамо собом, па онда, ако нам се да могућност, да на добро Цркве и на добро спасења управљамо и другима, али нека би сви у нама сагледавали пре свега тајну љубави и нека би сви испунили оно назначење а то је да будемо оци и мајке свима. Нека је овај дан срећан и Богом благословен и нека бисмо и Свету Пасху Господњу прославили у радости и нека бисмо славили Једнога и Истинитог Бога Оца и Сина и Светога Духа сада и увек и у све векове, амин.

mitropolija.com